

Església de l'Assumpció de Santa Maria d'Oló

Santa Maria d'Oló

Ubicació

Comarca: Moianès
Lloc/Adreça: Paça Sant Antoni M. Claret, s/n. Nucli urbà d'Oló
Alçada: 507

Coordenades:

Latitud: 41.87412
Longitud: 2.03567
UTM Est (X): 419979
UTM Nord (Y): 4636250

Classificació

Número de fitxa 08258-359
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Segle XX
Any 1963
Autoria de l'element: Manuel Puig i Janer (arquitecte); Ramon Camprubí Casadejús (mestre d'obres d'Oló)
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Número inventari Sí: IPA 17150
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat Privada
Titular: Bisbat de Vic
Autoria de la fitxa Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa: dl., 29/06/2020 - 02:00

Descripció

Església de construcció moderna (feta entre 1957 i 1963) que està situada en un emplaçament més cèntric que l'antiga, a la part de l'eixample del poble d'Oló. La nova església ha adoptat l'advocació de l'Assumpció de Maria. És una construcció de línies esveltes i atrevides, amb un campanar de gran alçària i decorada amb vitralls i esgrafiats. Segons Mossèn Antoni Pladevall, és una de les millors obres d'art modern religiós de mitjan de segle XX.

L'església és d'una sola nau, i té adossat el baptisteri a migdia i la capella del Santíssim al nord. És una construcció bàsicament de maó. El cos de la nau s'estructura en diferents nervis oberts cap enfora que sostenen la teulada. És una estructura de formigó revestida de pedra. En la part superior, cada tram té un finestral amb vitrall de colors. La nau és capçada per un absis de forma irregular corbat, amb quatre fileres estretes de finestres. La façana principal, encarada a sol ixent, presenta una composició en dos nivells marcats per un voladís de línia trencada que fa la funció de porxo. En la part superior hi ha uns grans esgrafiats amb les figures de Sant Joan Baptista i de la Mare de Déu del Carme. La preeminència d'aquests sants es justifica perquè són els patrons del matrimoni format per Joan M. Roger Gallés i Carme Vidal, que eren els amos de l'empresa HEMALOSA i foren els mecenes d'aquesta església. Als costats, igual que en tota la nau, hi trobem vitralls.

El campanar, lleugerament separat de la nau, és una construcció esvelta de 33 metres d'alçada. Sobre un sòcol de pedra, té les parets de maó que queden obertes als quatre vents, tot deixant entreveure l'escala interior. Té tres campanes, que foren apadrinades per membres de la família Roger-Vidal. Els noms de les campanes són: Manuela-Eulàlia-Maria Vinyet, Carme-Agustina-Ramona i Joanna-Hipòlita-Vidal.

A dins de l'església destaca l'ampli espai de la nau, amb una estructura que s'inspira en les costelles o mampares d'un vaixell en posició invertida. Els vitralls de colors, fabricats a Alemanya, relaten escenes relacionades amb la vida de Maria. A l'esquerra: la Creació, Adam i Eva expulsats del paradís, Visitació de Maria, Esposoris de Josep i Maria, Anunciació, Maria amb la seva cosina Elisabet. A la dreta: Naixement, Fugida a Egipte, Jesús ajudant al seu pare fuster, Jesús al temple, Calvari i Pentecosta. Al cor hi trobem els vitralls dedicats als profetes Jeremies, Ezequiel, Isaïes, Daniel i un vitrall amb els símbols de l'Alfa i l'Omega.

L'altar consta d'un parapet posterior amb una gran imatge de l'Assumpció flanquejada per escenes esgrafiades de l'antic testament (a l'esquerra) i del nou testament (a la dreta). És interessant el baptisteri, de planta octogonal i coronat per una llanterna. Està decorat amb una representació del baptisme de Jesús, i compta amb una original pica baptismal en forma d'ou. Seguint la litúrgia tradicional, la seva entrada es fa directament per una porta exterior. La capella del Santíssim també està decorada amb interessants vitralls, dedicats als deixebles d'Emaús, la multiplicació dels pans i els peixos i les Bodes de Canaà.

Observacions:

Inscripció sobre el portal principal: 1963

Altres noms: Església Nova de Santa Maria d'Oló

Història

L'església parroquial de Santa Maria d'Oló estava emplaçada al costat del castell. A la primera meitat del segle XVII havia quedat petita i se'n construí una de nova, barroca, que és la que es conserva actualment a Dalt del Poble.

La industrialització d'Oló es va portar a terme fonamentalment al llarg del segle XX, i l'eixample modern es va situar en un terreny més planer. Prenia com a eix principal la carretera i quedava a prop les dues grans fàbriques. L'església quedava costa amunt i una mica allunyada dels nous carrers. Fou per això que l'any

1955 es decidí construir una nova església a la part baixa. La iniciativa va partir dels propietaris de la fàbrica López, que havien adquirit una gran influència sobre el poble i gairebé s'havien atorgat el rol d'amos, com si el poble fos una més de les colònies industrials. Ells van impulsar la creació de diferents serveis a prop de les residències dels treballadors. Segons algunes fonts, la iniciativa de l'església va sorgir arran d'un accident que va tenir el matrimoni Roger-Vidal (aleshores els amos de la fàbrica) prop de Saragossa. Es van prometre que, si es recuperaven de l'accident, pagarien una església nova. El fet és que el 3 de juliol de 1955 Joan M. Roger Gallés, gerent d'HEMALOSA (la raó social de la fàbrica López) va proposar a l'Ajuntament aquesta idea. L'empresa hi posava bona part dels terrenys i l'Ajuntament una part dels que eren seus. El 1957 s'autoritzava a Carme Vidal (esposa de Roger Gallés) la construcció de l'església.

L'arquitecte fou Manuel Puig i Janer (1899-1965), que és conegut per la seva obra a l'Hospitalet. El constructor fou Ramon Camprubí Casadejús, un mestre d'obres d'Oló molt reconegut que vivia a cal Ramonet. És responsable de moltes de les cases més destacades del poble. El decorador era també un professional de vàlua: Josep Artigues Basté. També hi participaren molts treballadors de l'empresa, inclosos paletes, fusters i mecànics, ja que el mobiliari de fusta, les instal·lacions elèctriques i els forjats van ser fabricats als mateixos tallers d'HEMALOSA. L'obra va costar vuit milions de pessetes. El bisbe de Vic, Ramon Masnou, va beneir la nova església el 29 de juny de 1963. A l'altar major s'hi col·locaren les relíquies dels màrtirs Caro, Felicísima i Reparata, dels sants Bernard Calvó (bisbe de Vic), Antoni M. Claret i de Joaquina Vedruna (FERRER i altres, 1991: 200).

La propietat de la nova església es va mantenir en mans del matrimoni Roger-Vidal fins a la suspensió de pagaments de l'empresa HEMALOSA, i no fou fins aquest moment que es va cedir al bisbat. Pel que sembla, la intenció dels mecenes i promotors era que l'església fos el seu mausoleu. La Rectoria, adossada al nord-est, fou construïda a finals de la dècada de 1990, seguint més o menys les indicacions dels plànols originals que es van conservar.

Bibliografia

FERRER, Llorenç i altres (1991). "Època moderna i contemporània", Oló, un poble, una història. Associació Castell d'Oló, Santa Maria d'Oló, p. 199-200.

FREIXA, Lluís (1975). Santa Maria d'Oló, Vic.

FREIXA, Lluís (1978). Esglésies parroquials i capelles del municipi d'Oló. (amb aportacions de Mn. Antoni Pladevall, Josep Galobart i Jaume Sala).

